

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

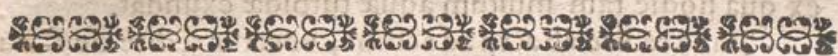
VD18 12383155

cap. 4. Respondetur objectioni, quâ nonnulli hodierni tentârunt claudere
viam mediam, docendo, quòd quisquis aliquando à Deo vocatus est ad
contemplandum, nullâ deinceps ratione debeat redire ad ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

jungere etiam intrinsecam : unde non dicit Angelicus *Causa autem Devotionis intrinseca est Meditatio, seu Contemplatio*: sed, oportet ut sit: quia est necessaria. Verum quidem est, quod non dicat, *Meditatio & Contemplatio*, sed *Meditatio, seu Contemplatio*: disjunctivè neque enim omnes apti sunt ad contemplandum, maximè quotidie. Sed qui ad contemplandum aptus non est, saltem meditetur; neque contentus sit hærere in Oratione instar Olitoris obstinati, qui malit videre plantas exarescere, quàm brachiorum operâ aquam ad eas irrigandas ex puteo haurire. Prò! quàm omni in negotio tuta est via media! *Prudentia dat vocem suam, si Sapienti fides, in mediis seminis stans.*

Prov. 8.
v. 2.

Caput IV.

Respondetur objectioni, quã nonnulli hodierni tentãrunt claudere viam mediam, docendo, quòd, quisquis aliquando vocatus à DEO est ad contemplandam, nulla deinceps ratione ad meditandum redire debeat.

I.

Non defuerunt, qui rationis & argumenti allati vim caperent: eam tamen ut eluderent potius, quàm superarent, responderunt: verum Contemplativum debere potius omnem in oratione ferre ariditatem, quàm ut quoquo modo meditetur, ne de statu deficiat ad statum. Id quod verat S. Paulus: *Unusquisque, in qua vocatione vo-*

1. Cor. 1.

C

catu8 v. 10.

catus est, in ea permaneat. Quare sicut Cappuccinus ob eas, quas in statu suo patitur difficultates, non debet redire ad statum priorem Ordinis, seu Militaris, seu Monastici, seu Clericalis, à quo ad horridam illam vestem transit; sed ejus vestis molestias ferendo superare; sic qui manifestis indiciis à DEO vocatus est ad Contemplationem, maximè habitualement & permanentem, non debet ob eam, quam per intervalla patitur, ariditatem desistere à cœptis, & abjectæ Meditationi se dare: id enim tepiditatis, inconstantix, & infidelitatis, de statu ad statum revertentis argumentum esset.

Laudetur JESUS, qui me tali responsione reperta, beavit summa quadam luce ad aperiendam scaturiginem, ex qua hodie tam multum aquæ turbidæ exundat.

Itane redire ab actu ad actum, vocetur redire de statu in statum?

Et quis unquam in Mundo omnibus retro seculis audivit, eos qui meditantur, & eos, qui contemplantur tam diversis in statibus versari, ut de iis non dicam loqueretur, non dicam cogitaret, sed somniaret Apostolus, quando scripsit: *Unusquisque in qua vocatione vocatus est, in ea permaneat?*

Quin imò Meditantes perinde ac Contemplantes eodem in statu sunt, tam propriè ac verè, ut ex accidenti solum inter se differant. Neque enim Contemplatio est, nisi species quædam orationis in gradu altiore, quàm sit Medi-

V. Suarez ratio: in qua, quantum ad Intellectum spectat, additur
 20. 2. de ejus actibus major quædam unitas, comprehensio major,
 Relig. 1. 2. & major claritas: quantum autem ad voluntatem, additur
 6. 9. n. 13. tantum major fervor, qualis est ferri extracti è fornace,
 compa-

comparati cum alio, quod in minore prunarum cumulo
excanduit.

Erítne ullus, qui asserat, Contemplantem vel tantil-
lum deficere & recedere à suo statu, ubi dedita operâ sacras
litteras legerit, earum sensum rimari, libros scribere, ma-
ximè ad spiritum pertinentes, studuerit, quod fecerunt
S. Augustinus, S. Anselmus, S. Bonaventura; & tam mul-
ti alij illustres Doctores? non equidem crediderim. Igi-
tur neque affirmari poterit, quod ille vel tantillum à sta-
tus sui perfectione recedat, qui nonnunquam cum arida
mens est, meditatur: nisi velimus dicere; illum quoque à
statu ad statum regredi, qui cum certa in occasione efficere
non possit opus Perfecti, ma vult perficere opus Proficien-
tis aut Incipientis, potius quàm planè otiosus residere. Pu-
tamusne S. Augustinum, aut S. Anselmum, aut S. Bona-
venturam, qui tam excelsi Contemplationis dono præditi
erant, non descendisse sæpius ad meditandum etiam post
Raptus, quibus in ipsum ad eò cælum erant subvecti? Me-
ditatio ferme Contemplationem generat; & Contempla-
tio Meditationem semper amplius nobilitat; nec auditum
unquam est, inter ipsas vel minimam emulationem, aut
dissensionis umbram extitisse, tantum abest, ut interno-
tàmquè intenso inter se rancore dissiderent, ut manum
sibi mutuo porrigere, & quidquam commoditatis afferre
obstinatè renuant.

II.
STandum igitur est iudicio S. Teresie, quæ in similitudi-
ne supra adducta non agnovit distinctionem illam re-
cens excogitatam status, cui nunquam deest pluvia, &
status, qui nunquam non cum labore aquam haurire de-

mañi

C 2

beate

In Vita
sua. c. 18.

beat: Atque hâc causâ sine exceptione sic pronuntiavit.
*Si DEUS nunquam non daret tantum calitus aqua, quantum
necessarium est, palàm est, quanta in quiete agere posset hortu-
lanus. Sed quia quamdiu mortalem hanc vitam ducimus, id
fieri nequit, oportet animam semper vigilare, & sollicitam es-
se, ut unâ aquâ deficiente alteram procuret.* An clarioribus
Sancta verbis uti unquam potuisset?

Tanto igitur intervallo illa abfuit à cogitatione tam
ignobili, qualis est, existimare aut Contemplationem Me-
ditationi, aut hanc illi inimicam esse, ut cum ab excellen-
ti Contemplativo, qualis fuit S. Franciscus Borgia, hoc
monitum accepisset, ut etiam extra casum siccitatis, solo
demiSSIONIS studio, orationem à Meditatione ordiretur, su-
binde autem à DEO se ferri sineret, quocunque huic esset
collubitum; non ipsa solum documentum tam pium usu
suo secuta sit, sed idem etiam alios docuerit.

Quis proinde unquam sibi persuaderet, posse inveniri
aliquem, non quidem ex ejus filiis, quod sciam, tam cau-
tis & consideratis, ex laudatoribus tamen ejusdem, qui eò
progredereur, ut doctrinam è diametro oppositam trade-
ret? Et tamen est hodie non nemo, qui audaci calamo char-
ris committere non dubitavit generale hoc axioma. *Quis
vocatus est ad Contemplationem aut ordinariam, aut infusam,
non se abiciat ad Meditandum pretextu demiSSIONIS; cum non
desint mille alij se abiciendi modi, quin eatur extra limites
propriij status.* Et interrogatus, ut ediceret, tamquam Di-
rector, an saltem hoc facere liceat in summo spiritus lan-
guore? respondit, ne tum quidem. An tempore turba-
tionis? neque tunc: an tempore tentationis? nec hoc.
Ad eò hodie Princeps aliqua, suorum ceteroquin amantis-
sima, qualis est Contemplatio, odio implacabili matrem
ipsam

ipsam suam averfatur. Meditationem inquam illam ipsam, quâ progenita est; perinde ac si ista natalibus fit tam sordidis, ut ipsa ejus filia omne cum ipsa commercium fastidire debeat.

Sed quæ DEI est providentia, non deest Bernardus aliquis, qui ablatam injuriâ existimationem ipsi reparare paratus sit. Hic omnibus, in Asceteriis maximè degentibus, cupiit scalam quandam construere, illi non dissimilem, cujus species Jacobo dormienti objecta est; per quam sensim eniti possent ad fruendum DEO, conjunctione perfecta. Absolvit autem eam quatuor gradibus. Primus fuit, Lectio librorum Spiritualium: Secundus Meditatio eorum, quæ lecta fuerunt: Tertius affectus eliciti ex iis, quæ meditati sunt, desideria, petitiones, supplicationes, quæ ille Orationis titulo complexus est: quartus Contemplatio alta ac sublimis. Quid tamen ille docet? an ut quisquis ad hanc evasit, nulla vel prece, vel pretio induci se sinat, ut denuo descendat, nisi momento illo ipso excidere velit suo statu; sed ut potius in suo Contemplationis fastigio ferat omnem ariditatem, omnem siccitatem, omnem possibilem spiritûs languorem? alia planè omnia. Imò afferit, quando Contemplaturus aut advertit subtrahi sibi, ut solet, lucem, in qua ceteroquin versari consueverat, aut illi porro ferendæ imparem se sentit, descendat, & si Contemplatio non suppetit, orando se juvet: Si neque Oratio procedit, meditetur: si neque Meditatio procedit, lectionis ope utatur: atque ita nunc sursum, nunc deorsum vadat, certus se à summo culmine tanto propius abfuturum, quanto longius recedit ab infimo. O doctrinam, ab illa, quam dixi, discrepantem! & tamen hæc melliflui Doctoris est, en ejus verba. *Cum verò mentis humana*

S. Bern. de *acies infirma, veri luminis illustrationem diutius sustinere non*
 Scala *potest, ad aliquem trium graduum per quos ascenderit, leviter*
 Claustr. *& ordinatè descendat, & alternatim modo in uno, modo in*
altero, secundum motum liberi arbitrij, pro ratione loci & tem-
poris demoretur, tanto jam DEO vicinior, quanto à primo
gradu remotior. Prò, repeto, doctrinam discrepantem!

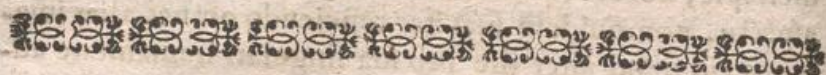
Et hæc est sana illa doctrina, cui confestim animus cu-
 jusvis acquiescit. Illa altera, quòd quis semper supremo
 in culmine hære possit; aut non creditur, aut exanimat,
 aut stupore quodam afficit, aut potius inducit ad judican-
 dum, præstare si quis eò non aspiret. Sed absit istud. Eum
 in finem confecta scala est, ut ejus ope & descendatur &
 ascendatur. Neque sit, qui putet, non nisi tum se Ange-
 lum esse cùm ascendit; sed etiam Angelum se esse cùm de-
 scendit. In scala Jacobi an non semper iidem erant Ange-
 li? Et tamen ipsi nunc sursum, nunc deorsum ibant, nec
 ideo statum mutabant: neque enim ad hanc usque diem
 latam intelleximus legem hanc, cujus gratia nulli fiat; ut
 quisquis vitæ Contemplativæ se dedit, nullum unquam
 faciat opus, quod vitæ activæ proprium sit: neque qui acti-
 vam profitetur, unquam agat aliquid, quod ad Contem-
 plativam pertineat. Quin imò cuncti summis laudibus
 efferunt vitam mixtam, scalà illà mirabili, quæ Jacobo
 monstrata est, repræsentatam.

Neque ad rem est, quod alius quispiam responderet:
 quòd sicut ubi ad portum navis appulsa est, cessat Naviga-
 tio; sic quando Animus meditando fessus, quod ante fa-
 ctitabat, pervenit ad quietem Contemplationis, debeat
 abstinere, omni ratiocinatione, quin jam curet aliud, præ-
 ter purum intuitum præsentis DEI. Siquidem S. Petrus
 de Alcantata, ex quo, ut apparet, similitudo ista desum-

pta

pta est, non id spectavit, ut loqueretur de Portu, quem semel ingressus nunquam porro desereret. Neque enim his in terris ejusmodi portus est, si Sanctis fides, qui ad illum tantopere aspirârunt, tam sedulò explorârunt, ut tandem quiete deinceps non perturbanda potirentur: nec tamen illum nunquam, aut uspiam invenerunt: sed de illo tantum Portu loqui intendit, in quem per vices intretur. Hinc dicit ipse, debere tunc animam acquiescere in simplici DEI aspectu, non quidem suaviter rejiciendo omnes alias imagines (id quod alter ille pro sua singulari humanitate adjungit) gaudendo tamen illo affectu amoris, aut admirationis, aut gaudij, quem tum in animo experitur. Imò in suo illo documento id propositum Sanctus habuit, ut ostenderet, quomodo in Oratione Meditationi conjungenda sit Contemplatio, ex ipsismet scalam nobis construendo. Et sicut ipse principio articuli affirmavit, quòd ab una ad alteram transeundum sit, sic sub finem ejusdem articuli docet, ab hac ad illam redeundum: id quod tunc præcipuè sit observandum, quando affectus in Contemplatione tam esset vehemens, ut valetudinem lædere posset. Tunc ille monuit, dimisso illo affectu intenso, resumendam Meditationem de Cruciatibus Christi Servatoris, aut de nostris defectibus ac miseriis, ut hac ratione Animus nonnihil respiret potiùs, quàm penitus opprimatur. Nec scio Sanctorum quemquam scripto tradidisse unquam admirabilem hanc doctrinam, quòd quisquis semel dignatus dono Contemplationis, redierit ad Meditationem, debitum ordinem perturbet, inconstans, perfidus sit, ut insipienter de statu ad statum deficiat. Sit sanè Contemplatio Portus, ad quem naviget qui meditatur; sit etiam nonnullis Portus stabilis, firmus, & finalis: an tamen à statu
ad

ad statum remigrat Mercator ille, qui nonnunquam suo commodo, suo solatio & animi remissione, aut alio quocunque fine Portum deserit, & eò proram iterum dirigit, unde erat profectus, animo tamen subinde ad amatum Portum redeundi? Cur igitur vice versa à statu redibit ad statum, qui à Contemplatione redit ad Meditationem, etsi Contemplatio Portus est, & meridari Navigatio?

Caput V.

Manifestum fit, fundamenta quibus nonnulli hodie Asceta nituntur in hoc Contemplationis & Meditationis negotio, aliud non esse, quàm leges arbitrarias ab ipsismet propositas, suæ tantummodo opinioni adstruenda.

L

AD vitium noxiorum germinum manifestandum perveniri non potest, nisi ipsa adeò eorum radix è terra stirpitis effodiatur; nec tædere quem debet, illud aliorum oculis exponere, ubi de publico bono agitur.

Hoc posito, dicam fide & sinceritate optima, quod mihi videtur; paratus tamen semper retractare, & mutare sententiam, si à vero aberravero.

Varia documenta à S. Terefia, magna Spiritus Magistrâ, & aliis magnæ existimationis Authoribus in genere Orationis tradita sunt. Subinde autem alij nonnulli, fines, intra quos dicta Sancta sapienter se tenuit, longè transgressi,